

Era el mes de setembre 2016, vaig començar amb un malestar general, dolor a les cames, nàusees, vòmits, febrícula, tos, i el metge del CAP em va diagnosticar una mena de grip. Continuava treballant, però el meu estat no millorava gens, ans al contrari cada dia em trobava pitjor. Vaig anar al metge de la mútua i em va dir el mateix. Com no millorava gens un dia sortint de la feina el meu marit em va acompanyar a urgències al Hospital de Barcelona, de la meua mútua privada i després d'una radiografia i descartar pneumònia, em van diagnosticar una bronquitis aguda amb la conseqüent medicació, antibiòtics i xarop. No em van fer cap analítica.

Vaig agafar la baixa mèdica el 12 de setembre ja que em trobava malament i estava molt cansada, i no anava a millor. Vam trucar al metge de la mútua per dir-li que estava pitjor i llavors em va programar una analítica per l'endemà. Quan vaig anar a fer-la hi havia un metge que només veure'm em va dir que urgentment havia d'anar a l'hospital, que auscultant-me va veure una insuficiència respiratòria ...i a l'hora tenia una saturació del 70%, no calia fer l'analítica. Vam decidir d'anar a l'hospital de Barcelona.

Només entrar, tot i haver dit que havia anat feia uns dies, em van fer una analítica i poc després va entrar una metgessa per informar-nos. Tenia una malaltia greu a la sang i calia anar al Clínic, quan li vam preguntar més, ens va dir la paraula Leucèmia, que ja sempre més he incorporat en el meu interior. A partir d'aquell moment hi ha un abans i un després...

En ambulància em van portar a l'Hospital Clínic on vaig arribar bastant apurada amb un número exageradament elevat de leucòcits a la sang, trombo a la cama i insuficiència respiratòria. Vaig estar ingressada 7 dies a AVI (Àrea Vigilància Intensiva), els primers dies en la frontera molt fina entre la vida i la mort... Metges, infermeres, tothom estava pendent de mi, amb tubs, vies, monitors, fent-me procediments i tractaments d'urgència.

D'aquell moment, 15 de setembre 2016 recordo bàsicament les visites al matí, migdia i vespre de la meua estimada família, les llàgrimes d'ells i el contacte de les seves mans amb les meves. M'agradava donar-los la mà, sentir la seva escalfor, mantenir viu el vincle de la vida... Van passar també

amics, companys de feina,.. tots amb rigorosa bata, mascareta i guants estèrils.

De les primeres hores no tinc uns records durs i dolorosos, bàsicament dolços, de sentir-me en bones mans i molt acompanyada i cuidada pels meus. No em preocupava si podia morir, senzillament estava en una pau que suposo, em donava les forces per superar aquells moments i començar la lluita vers la greu i llarga malaltia. Recordo que el meu fill gran sanglotant em va agafar molt fort la mà i em va dir: Mama, lluitarem tots junts!!!!... i tant que hem lluitat.

De seguida em van fer diversos tractaments per estabilitzar-me. Malgrat la gravetat, vaig anar reaccionant i al cap de set dies em van pujar a planta. Vaig estar ingressada a la quarta planta durant 36 dies amb tractament de quimioteràpia. Els dies transcorrien entre visites mèdiques de diferents especialistes, proves, cures i visites de familiars i amics. El Clínic passaria a formar part important de la meua vida quotidiana.

Llavors és quan entra en joc la consciència de la malaltia. Sentiments que s'entrellacen, predominant a vegades uns o altres,... tristesa, rebuig, patiment, però he de dir que en cap moment m'he sentit absolutament angoixada, ni profundament trista, no sé si és per l'evolució que era força bona, tot i que havia un llarg camí pel davant, si era per la companyia i estimació que estava rebent, per una fe ferma que em donava seguretat i calidesa. Sí que és veritat que he tingut por d'haver de tornar a ingressar, el fet de pensar en el Clínic em crea incomoditat i malestar, però també és cert que he tingut vivències extraordinàries que han marcat la meua vida posterior.

Tots els professionals sempre van ser molt competents i professionals cadascú en la seva àrea, amb una actitud propera i cordial, des del camillers que amb delicadesa em tapaven amb una manta per baixar a fer alguna prova al soterrani, i de seguida em cridaven pel nom, els metges i metgesses informant en tot moment del que m'anaven a fer i del meu estat general, sempre amatents a les preguntes que els hi fèiem amb rigor i proximitat, buscant moments de complicitat i sempre donant ànims i coratge. Les infermeres i infermers cuidant-me amb molta de delicadesa, i

no cal dir de les auxiliars d'infermeria que em dutxaven i posaven crema per tot el cos diàriament amb una simpatia i alegria que era una bona manera de començar el dia. I què dir de les noies de la neteja, que a l'entrar esbotzaven un bon dia alegre afegint: Com ha passat la nit?...

En tots els posteriors ingressos sempre ha estat així, ni una mala paraula, ni males ganes en fer les coses, ni un desaire, ans al contrari, només tinc paraules d'agraïment per tot el personal i la veritat que això fa molt més suportable el fet de dependre d'ells. Després de més d'un any i mig el meu marit va tenir la idea de fer una carta d'agraïment dirigida a tots els professionals del clínic, i l'hem anat donant personalment a metges i metgesses, infermers i infermeres, camillers, personal administratiu i de neteja. Estem acostumats a protestar si alguna cosa no funciona o es fa malament, però sovint ens oblidem de donar les gràcies quan funciona i molt bé! Totes els professionals ho han agraït, han demostrat molta sensibilitat i joia en rebre l'escrit, i s'ha creat una espurna de complicitat i empatia total . La carta diu així :

### *CLÍNIC, GRÀCIES*

*AVI, Hematologia, Hospital de Dia i Domiciliari, Banc de Sang, Afèresi, diversos serveis de la planta zero, de Còrcega i de Rosselló – metgesses i metges, infermeres i infermers, auxiliars, personal administratiu, neteja-. A TOTS ELS SERVEIS I TOTES LES PERSONES que hem “conegut” ( molts i moltes): GRÀCIES, GRÀCIES, GRÀCIES. I si us plau, si us plau: no canvieu ( a no ser que sigui per anar encara a millor)*

*Des de setembre 2016 fins ara ( i no hem pas acabat), sempre el tracte, la professionalitat, l'empatia, la proximitat, l'eficiència i l'eficàcia... Sempre, molt i molt bé. GRÀCIES.*

*Una leucèmia és un tema greu i complicat ( per nosaltres molt), però des del primer pas en baixar de l'ambulància, fins avui, ens heu fet sentir que estàvem en bones mans. Hi ha hagut moments molt durs i d'altres no tant, i sempre heu sabut estar en el lloc i de la manera adequada, amb qualitat humana i professional; i aquest binomi no abunda i té mèrit. Teniu present la feblesa del pacient i això és la vostra fortalesa. GRÀCIES des de l'ànima.*



Ara amb la perspectiva del temps, recordo que quan em quedava sola a l'habitació, era el moment més dur, els meus marxaven cap a casa tristos i jo en la soledat de la nit, enfrontant-me a la malaltia. Pensava en el meu marit i fills que soparien, quin buit trobarien a casa i això em produïa tristesa. Però havia començat una lluita feroç i no podia baixar la guàrdia, reconec que tenia forces i en el meu profund interior confiava, que fos el que fos ho assumiria. Els dies anaven passant poc a poc i la rutina m'ajudava. Sempre sabia que vindria a veure'm algú i esperava aquest moment amb il·lusió i ganes. Tenia una llibreta on anotava les visites diàries, ara rellegint-les me n'adono de les persones que m'estimen i dels noms que s'han anat repetint dia rere dia i setmana darrera setmana, ha estat una benedicció de Déu.

Una visita esperada diàriament era la del meu marit, cap a les 14,30h cada, cada dia em saludava uns minuts i se n'anava a dinar per tornar de seguida i dormir una estoneta tots dos la migdiada, jo al llit i ell a la butaca. S'hi estava tota la tarda, algun dia marxava abans, quan algú el substituïa i en els últims ingressos els dijous no venia (tenia una tarda lliure, que ja la necessitava, a més tenint en compte que vivim fora de Barcelona,...) Era molt dur quan marxava, fos l'hora que fos, especialment quan era al vespre, jo l'estirava a que s'hi estès més... i quasi sempre era ben tard quan se n'anava. Per a mi era dolorós, enfrontar-me a la nit sola, pel que suposava de soledat física però també d'una pena a l'ànima produïda per l'enfrontament a la por, a la foscor, a la incertesa. I també una mena de tristesa i melancolia per ell. Arribaria a casa, soparia una mica i sentiria la buidor al llit.

Ell és fort, però també molt tendre en el seu interior i sé, tanmateix que per a ell era dur, molt dur. Per sort tots dos tenim una força interior que ens empaita a tenir confiança i serenitat.

Fills, germana, nebodes, cunyats i cunyades anaven venint. Ens vam organitzar força bé i sempre hi havia algú. La seva companyia ha estat una perla preciosa.

En aquell primer ingrés de mes i mig estava en una habitació individual força àmplia, amb una cadira molt confortable per al pacient, en aquest

cas per a mi, i una butaca ben còmode per a l'acompanyant , amb un lavabo amb dutxa. També hi havia una finestreta que donava al carrer Villarroel, on percebia que hi havia vida, que tot seguia el seu curs, que el món era viu, intens...En el meu interior convivien aquestes dues realitats, la pròpia i la de fora, la interior i l'exterior i tanmateix totes dues eren ben vives.

Una anècdota que vaig viure amb la meva pobra innocència al respecte i desconeixement de la realitat que em tocava anar vivint va ser sobre el cabell. Duia mitja melena i amb la meva germana vam comentar que me'l podria tallar el seu gendre, que té molta traça...el que no sabia és que em va començar a caure i les infermeres em van proposar que me'l tallés el barber. Primer vaig reaccionar negativament, que no passava res si m'anava caient, però dia a dia la caiguda era més potent i vaig assumir que calia fer-ho. És impactant per un mateix veure's amb el cap pelat, et sents com despullada i desconeguda i és un dels altres moments que saps que la malaltia farà el seu curs i s'ha de passar per aquesta i d'altres situacions. Van anar apareixent les nàusees i vòmits, conseqüents a la quimioteràpia, que convius amb elles. Tot i que poc a poc van disminuint i gràcies a la memòria, que és molt selectiva, no tinc un record molt dur d'aquells moments.

Quan em van donar l'alta, no podia anar a casa, ja que visc fora de Barcelona, i havia de viure prop del Clínic perquè necessitava l'atenció de l'assistència a domicili.

La sortida per la porta va ser impactant, em sentia molt feble i baixar les escales de l'entrada del Clínic em va suposar un esforç considerat. Reparèixer al món després de tants dies era com un regal, notar l'aire fresc de la tardor a la cara, sentir els soroll dels cotxes, veure colors, llums, el dia i la nit,... tot es torna meravellós i nou.

Els primers dies em sentia estranya, molt feble però amb ganes de tirar endavant, ganes que mai m'han faltat.

Ens vam instal·lar el meu marit i jo a casa de la meva cunyada, no era casa meva però estava molt còmode i ben acollida. Era delicat estar sola i ens vam poder organitzar força bé i sempre hi havia algú que

estigués amb mi.

El meu marit arribava al migdia a dinar, la meva cunyada arribava cap al tard i entre els fills, altres cunyades i sobre tot la meva germana i el seu marit cobrien els matins. A la tarda donàvem un petit volt, i cap a casa.

Sensacions de llibertat, aire fresc, convivia amb sentiments de feblesa, dependència, però he de dir que mai m'he sentit defallir, el meu entorn em donava molta seguretat i confiança i això em donava moltes forces per tirar endavant, dia a dia.

Cada dos dies venia la infermera a casa, em controlava el catèter i quan calia fer la cura i canviar l'antibiòtic en vena que portava amb una maleteta lligada a la cintura. Passats uns dies era jo qui anava a l' Hospital de Dia, i si calia em feien una transfusió, l'atenció continuava excel·lent.

Al cap de quinze dies vaig fer el segon ingrés 15/11 /2016 que li diuen de consolidació, un altra tanda de quimioteràpia, en aquest cas van ser-hi 6 dies. Vaig ingressar a la planta de Hematologia, 6<sup>a</sup> planta i l'habitació era compartida amb una altra pacient, però el tracte va ser també esplèndid. És diferent estar sola o acompanyada, ja que la intimitat no és la mateixa, però em van tocar bones companyes, una persona molt jove, que tenia dos fills, un de mesos que és quan se li va reactivar la leucèmia que ja havia remès anys anteriors, una senyora gran que durant tot el dia i nit estava acompanyada pel fill o pel marit. Eren molt amables, i estaven pendents de mi, per si necessitava ajuda per anar al lavabo,... De seguida la van traslladar a un sòcio-sanitari de pal·liatiu. Era una persona molt lúcida i serena.

Al que no em vaig acostumar mai va ser als àpats. No suportava el menjar de l'Hospital, només veure entrar la safata se'm regirava l'estómac i em costava fins i tot mirar què hi havia a les plates. Entre la poca gana que tenia i aquelles olors de menjar era insuportable poder fer ni tan sol un mos. De seguida les auxiliars, en veure que allò no m'ajudava gens, em van comentar que em podien portar menjar de casa, i així ho vam fer. La meva germana o el seu marit em feien puré, verdureta o pasta, pollastre, truita ...també els meus fills o marit anaven a comprar-me el menjar al restaurant, recordo especialment el pit de pollastre a la planxa amb patates o pebrots, que estava boníssim. També algun dia per sopar em



portaven un entrepà de formatge o quan venia els divendres una cunyada anava a buscar un per cada una, de llom amb formatge i ens el menjàvem en companyia, tot mirant la televisió. Per berenar un flam de la casa (hospital) i poca cosa més. També recordo que una neboda em va dur un dia dues croquetes boníssimes, del millor lloc de Barcelona, però amb una ja vaig tenir prou. Mes endavant una altra cunyada em va dur una safata plena d'aquestes mateixes croquetes i ja vaig poder gaudir-les més. Alguna amiga em duia cuscús, una altra llenties..., una altra albergínies farcides,...

La qüestió és que gràcies a tots i a totes vaig poder anar menjant durant els períodes que estava ingressada. I vaig agrair i molt el seu suport.

Vaig rebre diverses vegades la visita de la dietista/ nutricionista per valorar el que menjava i van decidir que hauria de prendre un complement proteic per assegurar la ingesta correcta.

Apartir del segon ingrés, va formar part de la rutina diària el passeig per la tercera planta de l'Hospital. Amb el pal dels medicaments a un costat i agafant-me de braca a l'altre costat, matí i tarda anava a passejar amb el meu marit i/o l'acompanyament que hi fos en aquell moment. Sempre em creuava amb altres pacients que feien el mateix, amb alguns ens vam anar coneixent i ens saludàvem. Fèiem tota la planta de punta a punta, i en arribar al carrer Casanova mirava per la finestra el parc infantil, on jugaven els nens i nenes i sobretot veia el cel, si feia núvol o serè... coses tan senzilles com veure el dia que fa, van passar a ser fets rellevants que donaven sentit i m'omplien d'alegria i satisfacció. Petites accions que passen a ser grans, en quant et sents persona viva i amb energia i ganes de veure el dia... També era un moment on es feia palès que hi ha uns a dins i uns altres a fora, uns que segueixen la vida, van a treballar, estudiar, passejar, i d'altres que ho contemplem, amb una certa enyorança i perquè no ,enveja... esperant el moment de poder estar a l'altre costat...

Igualment, en donar-me d'alta, vam anar a viure a casa de la meua cunyada, que hem d'agrar la seva generositat d'obrir-nos casa seva, passejos, descans,... després d'uns dies vam poder anar a casa i va ser un retrobament amb alguna cosa molt íntima, molt profundament meua que

em donava una gran satisfacció i alhora pau. Trobar-me amb el meu espai, les meves coses, objectes i coses que m'acostaven a vivències del lloc, trobar-me a casa amb marit i fills...

Vaig començar a retrobar el gust per la lectura i alguna estona, no massa llarga, m'hi posava. Una nova companya va ser la televisió, jo fins llavors pràcticament no la mirava, però arrel de la malaltia alguna estona em feia companyia. Són moltes hores a passar i amb poca força per fer res, de tant en tant la televisió ofereix distracció, i hi havia algun programa que reunia aquestes condicions. Els documentals de la cadena 2, i d'Esports 3 d'animals o natura són bonics i frescos, que m'acompanyaven després de dinar i també a mitja tarda vaig descobrir un programa que era francès, on una noia visitava diferents regions franceses, contactava amb els costums, els habitants peculiars que tenien una dedicació artesanal d'alguna cosa (pell, eines, menjar, joguines,...) i després entre ells feien un dinar amb productes autòctons, que menjaven tots junts en llocs idíl·lics. Era un programa lúdic, que donava coneixement del lloc, de persones interessants i curioses i sempre l'esperava amb il·lusió.

Petits moments que em marcaven el dia. Estar tranquil·la, descansar molt, i estar a prop dels meus, i no necessitava massa més. Recordo que la doctora em va dir que el que havia de fer era descansar molt, passejar una mica, menjar i beure.

He après que la persona té una alta capacitat d'adaptació i de buscar estratègies per subsistir. El que abans era imprescindible es va tornar passatger i el que semblava tan important va deixar de ser-ho, la naturalesa humana és molt sàvia i sap que ens convé en cada moment, només cal estar obert a les noves realitats, deixar-nos portar pel que toca amb serenitat i confiança.

I va arribar el tercer ingrés, 20/12/2016 de 10 dies, a la mateixa planta, en habitació compartida amb altra pacient. Era una dona gran de Geòrgia, llicenciada en Història que va venir a Barcelona fugint de la dictadura. Tenia un fill a Moscou, aquí estava sola i tot i ser una persona culta treballava netejant cases, molt sovint l'anava a visitar a l'hospital una senyora, sinó estava sola i sempre es tapava cap i tot. De tant en tant li

agradava xerrar amb el meu fill, parlaven de política i de la independència del seu país. Estava molt sola, pendent que el fill vingués per anar a viure amb ell. Estava molt malalta, li van donar l'alta perquè no li podien fer res més. Mesos més tard en una visita a l'Hospital vaig veure aquella senyora que la visitava, em vaig acostar i li vaig preguntar per ella. Estava a la UVI molt greu, hi havia el fill, segurament ja no podria anar a viure amb ella, s'estava acabant.

Vaig passar el Nadal a l'hospital, i la veritat és que va ser molt dur. Al matí van venir el meu marit, els meus dos fills i la meva germana i cunyat amb les tres nebodes i els seus companys i fillets. Havia de ser un moment maco, però ho recordo amb molta tristesa i dolor. Tots van marxar i el meu marit i jo ens vam quedar, aquell dia ma germana amb molt d'estimació m'havia dut sopa i carnd'olla i llagostins pel meu marit. Quasi no vam menjar.

Quan em van donar l'alta, 30 de desembre 2016, em van deixar anar directament a casa i seguia els controls a l'Hospital de dia. M'anava trobant bé.

No vaig poder passar el Nadal a casa, però sí la festa de Reis. Ens vam trobar tots i va ser un dia esplèndid, menjar, regals, un bon passeig i tot amb una bona companyia, la dels meus essers més estimats.

I després va arribar un quart ingrés de consolidació 25/01/2017 amb la mateixa rutina de 22 dies, són molt dies! va ser més llarg del previst perquè volien provar altres tractaments, em van fer una sèrie de proves per poder aprofitar les meves cèl·lules mare. Al final no van ser útils, ja que no van ser satisfactòries per al que els metges buscaven. He de dir que en el meu cas estaven en contínua recerca, per poder trobar sempre el camí més adient per barrar el pas a la malaltia. Crec que s'ho van prendre com un repte.

En aquest ingrés em van informar que calia fer un trasplantament de medul·la, la malaltia anava remetent amb la quimioteràpia i segons les proves anaven bé, però el cap del departament va comentar que aquest tipus de leucèmia necessitava un trasplantament per evitar possibles caigudes posteriors. Primer de tot van fer les proves per

poder

saber

la

compatibilitat amb els familiars directes de sang: al meu fill gran ( l'altre fill és adoptat, per tant no procedia) i a la meva germana. Senzillament consistia en una analítica, en els dos casos va ser negatiu, cap dels dos em podia donar part de la seva medul·la. Per tant s'havia de fer una crida al banc mundial de transplantaments, i buscar la persona més compatible. Sembla ser que tinc una sang un tant especial i va ser costós trobar la persona adient a les meves característiques.

La doctora ens va citar i informar que havia demostrat ser forta i valenta, però que el transplantament seria dur, prendre unes 30 pastilles diàries i beure aigua, això sí molta aigua, uns 3 litres diaris, també ens va informar del risc dels primers mesos,...

Vaig sortir una mica desfeta de la consulta, recordo que plovia molt ... la doctora havia sigut molt clara, i tanmateix propera, ens havia explicat tot el que calia i que m'havia d'enfrontar amb valentia, havien apostat per la meva bona salut de base i això era un punt al nostre favor. Al principi he de dir que em pensava que no ho suportaria, que no m'hi cabria tal quantitat d'aigua, i 30 pastilles! Déu meu, això era una barbaritat. Però ho vaig suportar...

Vaig passar quasi tres mesos a casa, esperant el dia,... Van ser uns bons mesos, em vaig anar trobant força bé, cada dia anàvem a caminar pels prats vora de casa i podia fer el menjar diari a la família, anar a comprar ...

També vaig anar a veure els companys de feina, i feia vida força normal, entenent la normalitat com una vida tranquil·la i pausada. Les visites de familiars i amics continuaven a casa i jo em trobava força bé.

En aquest període em van acompanyar bones passejades amb el meu marit. Molt sovint fèiem el mateix recorregut, agafàvem fruita i una mica de pa i aigua per anar caminant entre camps i boscos per arribar a una urbanització que té un parc molt gran amb una gran esplanada verda. Allà paràvem i asseguts a terra berenàvem plàcidament. La natura despertava la primavera amb els colors vius, llum intensa... tot era harmoniós. Senzillament era un moment càlid , íntim, bonic que ens feia sentir-nos feliços i ens donava ales per volar, somiar ...

Altres passejos els gaudíem per la platja, caminant per la sorra, a la vora del mar...fèiem de Cabrera a Vilassar, deixant que l'aigua acaronés els nostres peus i alleugerés els nostres passos. Mirava cap a l'horitzó i una sensació de benestar, de serenor omplia els meus pulmons i la meva ànima. Sempre m'ha agradat molt el mar i poder sentir a la pell la frescor de l'aigua, les onades, em feia connectar amb la vida. Moments màgics, especials que em donaven força i seguretat, confiança i serenitat.

Durant dos mesos vaig poder menjar de tot, sense cap medicació, havia de refer-me una mica per fer el transplantament. Feia els controls setmanals a l'hospital i tot anava força bé.

El dia 6 de març fatídicament va morir un cunyat, el germà gran del meu marit als 64 anys, de sobte, d'un infart. Va ser un cop molt dur, va deixar esposa, tres fills i quatre nets. Ell havia vingut sovint a veure'm, amb el seu somriure ampli i sincer, sempre va assumir el paper de germà gran de la família, sobre tot des de que va morir el meu sogre, l'any 2012. Molt sovint el tinc present i també els fills i esposa. Ella quan vaig fer l'últim ingrés venia tots els dijous al matí. És una dona forta que tirarà endavant malgrat el patiment de la pèrdua. Realment la vida a vegades ens mostra la seva part més cruel, vaig pensar sinó n'hi havia prou amb la meua greu malaltia, pel meu marit va ser un cop molt dur, ell passava a ser el fill gran de la família.

Durant tot aquest període de la malaltia he de dir que mai vaig trobar a faltar la feina, sí recordava les persones però no tenia cap interès per la que era la meua tasca. I això que abans de posar-me malalta m'agradava molt. Per mi era quelcom molt important i fer-la ben feta. Sòcia d'una cooperativa d'atenció a les persones, la meua jornada laboral es repartia portant la direcció d'una Residència de persones grans, i la coordinació de diversos serveis petits. Estava motivada, em sentia prop de les persones, i em suposava una satisfacció professional i personal. Mai hagués pensat que es podien canviar els interessos sense una transició ni un procés de desvinculació. Però el fet és que mai més he trobat a faltar aquest aspecte, mantinc un record excel·lent dels últims anys de la meua vida laboral, i una bona relació amb tots els companys de feina i aquests records són els que m'acompanyen actualment.

Sí que m'he qüestionat que, si això passa als 40 anys en què la vida professional és rellevant, deu ser molt dur i dolorós, jo en aquest sentit a la recta final de la vida professional, em sento més que satisfeta i la transició a la vida desvinculada de la feina, no m'ha suposat cap esforç, una altra cosa és com, amb la perspectiva d'avui podré i sabré enfocar el dia a dia de la meua vida.

El dia 2 de maig de 2017 em van avisar per ingressar aquell mateix dia al vespre, sempre feia els ingressos a la tarda. Tot i que ja sabia que estava pendent de la trucada, no deixa de ser un trasbals, et posa en estat d'alerta i comença un nou període. Recordo molt bé aquell dia, perquè hores abans vaig tenir una conversa profunda amb el meu fill, que li va ajudar a clarificar la seva actitud envers la carrera universitària que estava estudiant, i va poder graduar-se aquell curs, a finals de juliol.

Rebre la trucada em removia tot el meu interior, tornar a l'hospital, marxar de casa, deixar la rutina quotidiana per reemprendre una altra. Sempre era un moment trist per a mi i per als meus. I aquest cop hi havia el transplantament! Recordo a l'ascensor el meu marit plorant... ell sempre ha estat com una roca, ferma, constant, estable, i la seva companyia ha estat un gran tresor. Mai em podia imaginar la seva resposta, el seu coratge, i el desgast que va suposar i està suposant per a ell. Crec que és igual de dur per a mi, que per ell. Jo soc la malalta i per tant pateixo en la meua pell tan físicament com psicològicament, és una bona patxada que reps un dia i et vas situant, i vius la por al desconegut, al futur, però per a ell també és un patiment, estar al costat d'algú que estimes molt, que veus patir i no saps quin serà el camí a seguir, la incertesa del futur... He de dir que tot aquest procés ha enfortit la nostra relació i estimació, portem junts 40 anys i ha estat un camí profund, sincer, intens, veritable, amb compromisos i projectes comuns que han enfortit els nostres lligams.

Aquest ingrés va ser molt diferent als anteriors, també a la quarta planta, però en la part d'habitacions especials, individuals amb doble porta de vidre, lavabo complet i una bona butaca, allà em passaria fins el dia 30 de juny. Recordo que en arribar em va rebre un infermer jove i guapo, pèl-roig, valencià, se li notava en l'accent, ell em va informar de com

funcionaven les portes, que eren de vidre, primer s'obria una i fins que no es tancava no s'obria la següent i jo en aquell moment, no sé què em va passar, que vaig dir: Ah no!, a mi no em tanqueu les portes, i ho vaig dir tan segura, que l'infermer i el meu marit es van posar a riure. Ell em va dir que si de cas aquella nit podien estar obertes, però demà s'havien de tancar...el noi va posar una cara, com volent dir, ja veurem demà què passa. Doncs no va passar res al dia següent les portes es van tancar i jo tan tranquil·la.

Primerament una tanda de quimioteràpia molt forta, i també una sessió curta de radioteràpia. El dia 12 de maig em van fer el transplantament, senzillament és una bossa de sang, que entra en el meu cos, com una transfusió. Va ser un moment especial. Sabia que era un noi i res més, per privacitat només et diuen el sexe i la edat. La veritat és que és emocionant veure com la sang va entrant ..., la medul·la d'una persona altruista que ha fet donació hi diu molt d'ell. Vaig poder fer un correu d'agraïment perquè la metgessa li fes arribar al donant. No sabia d'on era,, de fet és igual, però ja sempre més li he fet un lloc al meu cor.

A vegades amb la família fem broma, si ara tinc més fred o la tensió arterial baixa o algun altre petit canvi diem que això és gràcies al donant...

Em van fer un tractament fort per baixar-me les defenses per tal que la nova medul·la pogués fer niu en la meua pròpia i em van informar que possiblement tindria efectes secundaris.

I així va ser, van ser uns quants dies de malestar, tenia una infecció des de la boca fins a l'estómac bastant agressiva, no podia menjar res, ni beure pràcticament ni empassar la saliva del mal que em feia fins al límit que durant quasi una setmana vaig rebre alimentació parental. Durant aquests dies vaig perdre la noció de les hores, els àpats marquen un tempo i són moments crucials de la jornada, llavors van desaparèixer i totes les hores eren iguals. Tenia molt malestar i em van donar morfina. Em passava les hores dormint al llit, en posició fetal i així anaven passant els dies fins que poc a poc vaig anar millorant. Em vaig aprimar molt,



quilos que va costar de recuperar, però l' important és que m'anava refent. Els dies costaven de passar, durant aquests dos mesos sabia molt bé qui venia cada dia i l'acompanyant sabia que en funció de com estava aniríem de passeig a la 3a planta o ens quedaríem a l'habitació. Tenia un calendari gran, regal d'una neboda, penjat a la porta de l'armari i posava cada dia les persones que venien a veure'm, era com una distracció. Hi havia noms que es repetien cada dia, d'altres molt sovint, d'altres setmanals, d'altres de tant en tant. Les infermeres em deien, avui ja tens controlat qui ve, eh? També vaig posar a la paret, ajudada per la meva neboda gran, fotos de les persones més estimades, i les mateixes infermeres em preguntaven qui eren, oh quins fills tant guapos, com t'assembles a la teva germana, que ve està la teva sogra, i aquesta petiteta qui és ?... a mi m'agradava molt mirar-les i a l'anar a dormir sempre feia un repàs especial. D'alguna manera em vaig donar un toc personal a l'habitació que feia que em sentís en un espai més propi.

També cada dia passava la fisioterapeuta i em feia fer una sèrie d'exercicis per treballar la musculatura, tants dies sense bellugar bona part dels músculs, feia necessari realitzar la gimnàstica apropiada.

Des de l'habitació no es veia el cel, a la paret d'enfront del llit hi havia un quadre molt gran d'un parc amb uns arbres verds, amb llum interior. No era el cel, ni havia llum natural però era d'agrair. Entre el quadre, el calendari i les fotos tenia una habitació prou acollidora.

Els meus companys diaris també eren la ràdio i la lectura, totes dues activitats omplien les hores que estava sola i em van fer companyia a l'hora que em distreia i em connectava amb el món. També veia a estones la TV3, alguna pel·lícula, informatius, El Foraster,..

Les últimes setmanes se'm van fer molt llargues, quan semblava que em donaven l'alta, alguna complicació no ho permetia i havíem d'esperar...

En el torn de nit hi havia una infermera especialment maca, sempre entrava a donar-me la bona nit i a dir-me que recordés que si em costava agafar el son li digués i em donaria una pastilla, jo d'entrada no la volia, però em donava molta seguretat. Realment és una professió que cal una

gran dosi de vocació, ha d'agradar molt, estar al costat de persones febles, malaltes, enfrontar-te amb situacions dures i difícils, amb la mort,...

Va arribar Sant Joan, el sant del meu company, vam menjar plegats coca sentint algun petard, és curiós com la persona humana té la capacitat de fer la normalitat a la seva mida...era temps de revetlla i volíem celebrar-ho, esperant amb delit l'alta.

M'anava trobant millor, els dies anaven passant, molt a poc a poc fins que em van donar l'alta el dia 30 de juny de 2017. Havíem estat parlant amb els metges i metgesses que em portaven que, durant el primer mes havia d'estar a prop de l'Hospital, per qualsevol emergència o urgència poder anar-hi de seguida. Vam contemplar diferents possibilitats, l'anar a casa de la meva germana a St. Cugat, llogar un pis prop del Clínic,...la primera alternativa al principi no la veien clara, ja que no estava massa prop, però després de valorar les avantatges per a la meva recuperació vam acceptar, però, un contratemps: la neta de ma germana va agafar l'escarlatina, i em van dir que, tot i que no vivia a la mateixa casa, tindria contacte amb els avis i jo no podia exposar-me a cap risc innecessari. Mentre valoràvem la segona, la de llogar un pis prop del Clínic, dues conegudes, amigues d'uns bons amics nostres marxaven dos mesos fora de Barcelona, viuen prop de l'hospital, i ens deixaven la casa sense cap problema. Era molt d'agrair, la vam anar a veure, ens va agradar, tenia tres habitacions, per tant si els fills volien venir algun dia podien fer-ho, l'únic entrebanc és que no podíem entrar fins el dia 3 de juliol ...

Quan em van donar l'alta no vam dir res, però vam marxar a casa nostra a Cardedeu, era divendres i vam pensar que per un cap de setmana no passava res. El dilluns 3 faríem el trasllat. Durant els 3 dies vaig estar a casa molt contenta, les meves coses, habitació, totes les estades de la casa i la companyia dels meus. Tenir la natura tant a prop, el color verd, la tranquil·litat de pocs cotxes,... Tot això em donava seguretat i m'escalfava i molt l'ànima...

Finalment el dilluns no vam fer el trasllat...

A primers de juliol teníem visita mèdica i allà que vam anar. Després de l'exploració i veure que tot estava normal, ens van preguntar que

finalment on estàvem ubicats, ells eren coneixedors de totes les possibilitats, llavors els hi vam informar que estàvem a casa! Ens van respondre que això no era el tracte, es van posar seriosos, que era un risc afegit, que era una imprudència... nosaltres vam insistir i explicar totes els avantatges d'estar a casa, i que el fet d'estar tranquil.la i a gust i poder respirar aire més pur que a Barcelona era per tenir en compte. Ens van insistir que havia d'estar sempre acompanyada i amb la certesa que, si calia, ràpidament cap al Clínic. I ens van deixar fer-ho, encara que no massa convençuts. Entre fills, marit, germana, cunyat, nebodes i una noia que venia dos dies a casa ens vam organitzar molt bé. Tenia un telèfon del Servei Hospital de Dia per si calia comentar algun dubte o anar-hi de dilluns a divendres i si fos necessari els caps de setmana a urgències general. Per sort mai vaig tenir una emergència. Cada setmana tenia analítica i visita mèdica i segons el número de plaquetes o glòbuls vermells em feien una transfusió, i així setmanes i setmanes.

Els primers mesos estava molt feble, 30 pastilles diàries i 3 litres d'aigua o altres líquids. Val a dir que soc molt disciplinada i en aquest cas va ser positiu, ja que feia tot fil per randa, tot i que al principi va ser molt dur el tema medicació. Sempre m'ha costat molt empassar-me les pastilles i havien de ser 30!!! Però vaig suportar-ho i ho feia.

Quasi cada setmana calia transfusió, estava molt fluixa, moltes estones al sofà, i quan estava una mica millor anàvem a caminar una miqueta. Em sentia tan poca cosa, depenent dels altres, sense gens de gana, ni de fer res...sort de la companyia humana de familiars i amics que m'omplien les hores amb la seva visita i estimació.

En aquests moments i sobre tot amb la durada tan llarga de la malaltia i recuperació vaig adonar-me del molt que m'estimen. Nebodes que venien a dinar amb parella i fillet o sense, germana i cunyat que també feien el dinar. Els meus fills i marit feien el que calgués en la rutina del dia a dia.

Però no tot van ser tristeses, el dia 2 de setembre es va casar una neboda, fins al mateix dia no sabia si podria anar en funció de com em trobés. Va arribar el dia i estava força bé, vaig estar molt contenta i ella també, vaig passar un dia esplèndid. Vaig ser molt feliç de poder-los acompanyar en

un dia tan especial per a ells. Va ser un casament bonic en una casa de colònies a Gurb, tot voltava entorn a una festa major amb pregó, confetis, envelat, banderetes...el lloc era molt maco, un jardí extens amb un sol que ens va acompanyar tot el dia. Es van llegir escrits molt sentits, els nuvis, les germanes de la núvia, padrins,... En acabar la celebració em vaig emocionar molt i no vaig poder estar-me de plorar amb sentiment, em van venir de sobte, les vivències de la malaltia, tots els records de patiment i neguit i que estava malalta, feble. Però de seguida em vaig refer.

Va ser un moment molt emotiu, recordo que el meu marit, en aquell moment no hi era, ja que havia anat a buscar a l'estació de tren al nostre fill petit que sortia de treballar, m'acompanyava l'altre fill que, davant del meu plor també es va emocionar i vam plorar junts. Son moments intensos, però bonics que ens fan créixer com a persones i ens donen calidesa humana. La meva neboda gran ho va veure i de seguida ens va fer costat, durant tot el dia va estar molt pendent de mi.

Els nuvis per cada convidat van fer una targeta amb una foto d'ells i amb un escrit personalitzat per cadascú... Aquí va el que em va regalar la meva estimada neboda: *"Ha sigut un any complicat, però que puguis estar avui aquí és de les coses que em fa més feliç d'aquest dia. Ets una tieta que, sempre has estat pendent de com ens va la vida, fins i tot en els moments més difícils t'has preocupat per nosaltres. T'interesses de veritat pel que ens passa i m'ajuden molt els teus consells. Ets una persona amb una fortalesa interior molt intensa que em conformaria només en tenir una petita part de la teva. T'estimo molt."*

Després va haver-hi ball, i fins i tot vaig poder ballar amb els meus dos fills, em va fer molta il·lusió, el meu marit no li agrada i s'ho mirava també feliç. Vaig aguantar molt bé tot el dia i part de la nit, al final vam marxar satisfets i molt contents, els fills es van quedar a ballar i dormir a la casa amb tots els joves. Aquell dia va ser un bon regal que em va fer la Vida.

I tornem-hi a la rutina, casa, sofà, dinar, passeig, visites mèdiques, transfusions... i cap a finals del mes de novembre vaig fer un tomb, ja no vaig necessitar més transfusions i es van distanciar les visites. Estava més

forta, amb delit de menjar i caminar i el procés anava bé, però sempre amb la por al cos que alguna cosa no funcionés, que em trobés malament, que m'haguessin d'ingressar, només pensava a poder celebrar el Nadal.

Per fi va arribar el dia i continuava amb vigor, van ser unes festes molt esperades i gaudides amb molta il·lusió. El dinar de Nadal entranyable amb nosaltres 4 i germana, cunyat, 3 nebodes amb la seva parella i dos fillets. Va ser molt emotiu, dinar, regals, passeig, i vaig tenir les ganes de donar-li gràcies per la seva estimació, la seva companyia, la seva humanitat, proximitat...a tots els estimo molt!

L'endemà, el dia de St.Esteve ho vam celebrar a casa nostra, com havíem fet anteriorment, exceptuant l'any 2016 que estava ingressada, amb la família del meu marit. Vam estar molt parlant-ho i valorant-ho, ens feia molta il·lusió i valorant les nostres forces vam decidir que sí podíem fer-ho. Érem nosaltres, la meva sogra i cunyats amb parelles, nebots i nebodes, en total 14 persones. Fa anys que ho celebrem a casa nostra, ens fa il·lusió aglutinar part de la família, estar junts i fer-ho a casa. I aquest any va ser especial, donada la meva situació. Vam organitzar-nos molt bé, cadascú va portar alguna cosa i així compartíem la feina. Jo sempre feia un caldo típic de Nadal, sense que faltés cap ingredient, pollastre, gallina, vedella, galtes, patates i diferents verdures, cigrons, botifarra...aquest any no em veia en cor i vam encarregar uns canelons. La qüestió es que vam poder estar junts i vam passar un bon dia. Vam poder celebrar-ho com anteriorment amb normalitat i alegria, sentint-nos a prop uns dels altres.

I després cap d'any amb els amics, una nit bonica i entranyable, i fi de festa amb els reis, que també vam celebrar a casa amb una part de la meva família. Vaig estar molt contenta de poder celebrar totes les festivitats i em sentia forta i satisfeta.

Però no tot era harmoniós i esperançador, a finals de gener un altre fet ens va trasbalsar i molt. Un fet dolorós, punyent, difícil de pair i comprendre. La mort sobtada d'un altre cunyat. En no encara un any, dos morts molt properes. Va ser un bon cop que la vida ens va donar... i tanmateix la vida continua...

Poc a poc, el record és el que ens queda, els moments compartits i viscuts junts, alegries i tristeses que res ens ho podrà prendre. Ell em va regalar un llibre, que recull una sèrie de pensaments de Mahatma Gandhi, cites senzilles que em fan companyia alguns capvespres. Gràcies!

El que sempre m'acompanyava, i encara avui hi és present, és la por, por a recaure, a tenir alguna complicació, a trobar-me malament, a haver d'ingressar a l'Hospital i tenir programada qualsevol trobada especial em fa encara estar més en situació d'alerta, de que pugui ser-hi,... no és una por paralitzant ni que m'acompanyi totes les hores del dia, és com tenir una llumeta encesa que em va avisant, però també és cert que la confiança i la pau que he viscut m'ha donat serenitat. Poc a poc vaig anar agafant confiança, ja que en tot l'any des de l'últim ingrés no vaig necessitar ingressar cap moment.

Durant tot el procés de la malaltia, poc a poc vaig anar relativitzant molt les coses, sentiments i vivències. És un tòpic que quan et passa alguna cosa molt greu i t'enfrontes a canvis importants valors l'essencial i totes les altres coses passen a un segon ordre, però es veritat. Per a mi va ser un retrobament amb l'essencial, no tant el relativitzar tot el que no és important, que també, sinó la profunditat, el despullament del superflu. El que faci o deixi de fer passa a un segon ordre, la vida per ella mateixa és l'essencial i retroba tot el sentit. Sovint valorem les persones pel que fan, pels compromisos, per la dedicació als altres, per la seva capacitat professional, gestora,... i de sobte te n'adones que tot això pot ser efímer que hi ha quelcom més profund, difícil d'explicar que és el que perdura i és l'essència de la mateixa vida i quan descobreixes això t'arriba una gran pau. No compta el que faci o deixi de fer, sinó el sentir-se estimat, pel sol fet de ser persona. Per a mi ha estat una descoberta de la transcendència més profunda. Realment no pot ser que la vida només sigui tot allò que és tangible i mesurable. No cal dubtar que això és vida, però hi ha quelcom superior que transcendeix al que l'home palpa i veu, és un sentiment intangible que hom pot viure en plenitud, malgrat no tenir els valors d'una vida organitzada entorn el bé propi i de l'altri. És quelcom que ens ultrapassa, que ens fa connectar amb un interior profund, que va més enllà. No seria propi de la condició humana rebutjar tot ésser que per

naixement, malaltia de qualsevol tipus, mancança o feblesa, no pogués sentir-se realitzat, amb una vida... Se'm fa difícil d'expressar en paraules, però és com saber en el meu jo més profund, que malgrat totes les limitacions, segueixo sent persona, segueixo podent viure la vida com un regal, i així l'aprofito i així li trobo sentit. Descobrir aquest sentiment és el primer pas, és des d'aquesta profunditat, que un pot refer-se, re trobar-se, per després caminar, lluitar, organitzar la quotidianitat.

Quan s'és conscient d'aquesta vivència la pau inunda tot l'ésser, una pau tranquil·la, suau, serena, però que cal alimentar, ja que a l'hora és feble i tendre com un borró de primavera, una guspira de foc...

Llavors apareix el moment d'organitzar-se el dia a dia, de tenir coses a fer, il·lusions a realitzar i poder sentir-me lliure i viva. Això es fa poc a poc, introduint activitats senzilles, i sobre tot donant valor al temps i a tot allò que un faci sigui el que sigui i per molt senzill que pugui semblar. Primerament són coses properes, fer el dinar per a la família, anar a comprar, fer un passeig, anar a veure un familiar, per anar donant pas a d'altres més personals, sabent i coneixent les pròpies limitacions. Em fa il·lusió començar ioga, fer natació, col·laborar en alguna entitat solidària del meu poble. També em barrina pel cap, poder d'alguna manera ,fer realitat una idea que fa molt de temps m'acompanya. Fer el menjar per algunes persones que ho necessitin, perquè ells no poden fer-ho per algun motiu. M'agrada molt la cuina i voldria compaginar-ho amb oferir un servei, de moment només és una idea i soc conscient que és complexa, que cal pensar en la infraestructura, la logística, però no desisteixo a que pugui ser una realitat, veurem...

De fet aquesta nova situació de "temps lliure" continu és similar a l'entrada a la jubilació. Una persona sana que deixa el món laboral després de molts anys, per endinsar-se en una nova situació, en un canvi important de paradigma, es dona un ajust d'interessos i cal habituar-se a canvis tan senzills com als horaris , i a d'altres més ambigus, deixar els companys de feina, deixar (potser) de fer alguna cosa que t'agrada molt, deixar un estatus concret, sentir-se ple i a gust amb tot el que estàs fent,... Per algunes persones és un alliberament el deixar la feina, per d'altres és

una pèrdua dolorosa, el que sí és per a tothom és una adequació a una nova etapa. En certa manera això també em pertoca.

En el meu cas, passat l'any de baixa laboral, me la van ampliar mig any més i posteriorment em van citar de l'ICAM per fer una valoració. Val a dir que el metge era un professional sensible, cordial i que va crear un ambient molt empàtic en la consulta, tot i que va ser dolorós perquè ens va fer reviure al meu marit i a mi, tota la situació des del diagnòstic al moment actual. La resolució que vaig rebre passats dos mesos va ser una incapacitat permanent absoluta. La paraula "incapacitat" impressiona, ressona en l'interior i et recorda que "no ets capaç de..." després ja ho assumeixes amb normalitat. Val a dir que, si tot hagués seguit el seu curs normal, em tocaria jubilar-me a l'agost del 2018, per tant el fet de deixar la feina i rebre la pensió de l'INSS a partir del mes de març 2018, tampoc va ser dramàtic, "la jubilació" es va anticipar uns mesos.

Hi ha un altre element que vull destacar, la meva relació amb la natura. Per sort a casa nostra estem a un pas de poder contactar directament, amb espais verds, sense necessitat de vehicle podem passejar entre prats i camps, sentir l'aire fresc i l'olor de la terra mullada, del fonoll, de la palla seca,...

Quan sortia dels ingressos de l'hospital, ja he apuntat que feia algun passeig, a l'inici justet i poc a poc més estona. Era com una medicina, de fet els metges també m'ho van dir. Les èpoques que em trobava millor caminàvem pràcticament una hora i mitja, i realment era com un bàlsam que posava pomada sobre una ferida profunda, el blau del cel i el verd dels camps i arbres em donaven energia. Poder sentir la força a les cames, ser conscient de la respiració i no fatigar-me era un goig i un plaer. Era un moment del dia esperat amb il·lusió. Després del transplantament a l'inici el camí va ser costerut, però no ens vam acovardir, caminàvem 100 metres i ja havia de seure, coneixem tots els bancs del poble!, però tot i així recordo que m'agradava estar asseguda, contemplant els arbres i sentir com el vent bressolava les seves branques. Poc a poc, molt poc a poc, vam anar ampliant les passejades, variant les rutes fins avui, que podem caminar força. Poder agafar un camí, seguir la seva ruta, anar veient (segons el temps i estació) els colors, sentint la olor de la terra



mullada, dels xipresos, de la palla seca, d'arbres fruiters com la figa,...connectar amb l'essència de la natura, tot això m'ha omplert i m'omple molt. En certa manera m'ha fet i em fa molta companyia.

Durant l'any posterior al transplantament he fet molts controls, primer setmanalment per anar espaiant-los a mesura que passava el temps i m'anava trobant millor. El meu referent era l'Hospital de dia del Servei d'Hematologia, a la Escala 6, 3a planta de l'Hospital. Continuava sentint-me cuidada, ben cuidada, els professionals sempre pendents de qualsevol canvi, del meu estat físic i psíquic amb la seva proximitat i delicadesa. Allà he coincidit amb d'altres malalts, persones que com ja estan afrontant una lluita diària. Van despertar en mi la compassió, especialment els malalts joves, a vegades molt joves acompanyats per la parella o pares. Vides a qui la malaltia ha visitat inesperadament, famílies que han tastat el patiment i el dolor i els seus projectes i somnis s'han vist trepitjats, esmicolats, sabent que la lluita és llarga, però no per això defalliran.

La companyia de familiars i amics va ser una perla preciosa que vaig poder gaudir dia a dia. Des del primer dia en entrar a urgències, durant tots els ingressos i les estades a casa sempre he rebut l'escalf de l'estimació.

La família, amb tres cunyades que venien d'una manera fixa i organitzada, especialment la que ens va oferir casa seva, qui em va acompanyar algun cop al metge i vam sopar plegades els divendres veient la TV a l'hospital. Totes elles m'oferien el seu temps i em portaven aire fresc de l'exterior i de les seves realitats. La visita d'altres cunyats i cunyades, nebodes, la meva sogra que venia sovint i em feia molta il·lusió, amb ella sempre ens hem estimat molt mútuament.

De la meva germana i cunyat que han tingut especial cura de mi i sempre han estat molt propers i disponibles pel que ha fet falta, companyia, menjar, acompanyaments al metge,... Les meves tres nebodes que amb visites i trucades sempre han estat molt presents. Els meus fills que han estat al meu costat, oferint el seu temps de joves, d'una manera càlida i bonica, sentint-nos a prop en el dolor i l'alegria, sempre disponibles a acompanyar-me al metge, a anar buscar menjar al restaurant,... dos xicots fermes que arrel de la malaltia han crescut i madurat especialment.

Molts amics que han estat molt propers i constants, oferint-me l'escalf de l'amistat i companyia, d'altres que ens hem retrobat arrel de la malaltia i ha estat un regal molt preuat, recuperant el temps perdut... També és veritat que alguns, pocs, s'han distanciat...

Companys de feina actuals i d'altres anteriors...les persones a les que atenia mentre he treballat ... veïns, que s'alegraven quan veien flors a la terrassa, ja que volia dir que era a casa, gent del poble on visc, sempre amb paraules amables i d'ànims.

I sobre tot el meu estimat espòs sempre al costat, tant els dies d'hospital com a casa, molt pendent del meu estat i respectant el meu ritme, pacient, delicat, adaptant-se a la meva situació i sempre amatent a qualsevol canvi, amb l'angúnia al cos... Ell ha fet molts acompanyaments, i sempre amb bona cara i disponibilitat, malgrat les cues de cotxes i l'entrebanc d'haver d'aparcar prop del'Hospital.

Una vegada en una trobada amb un grup de persones, una d'elles, amb la que no tinc massa relació, em va preguntar: " tu que ressaltaries de la vivència de la malaltia ?..." ostres em vaig quedar en blanc, així de sobte, ho vaig trobar molt fort, però de seguida em va sortir la resposta : " doncs l'estimació de tanta persona que m'envolta i m'han ofert molt d'amor, i d'altra banda la fe." Sense buscar-ho ha estat una descoberta, redescobrir i connectar amb una força interior, confiar en Déu-Pare que m'estima i em sento estimada tal com soc amb la meva realitat, una fe senzilla i tendra, que m'ha donat la fortalesa per suportar i encarar el que sigui. Ha fet que m'hagi sentit viva i amb esperança. Un sentiment molt subtil i suau que ha arrelat en el més profund del meu ésser. Això no vol dir que tot hagi estat flors i violes i que en algun moment no m'hagi revelat, hagi estat trista i neguitosa, però sempre m'ha acompanyat una pau interior i en dono gràcies a la Vida de poder gaudir-la, ha estat i és un altre valor molt preuat.

Sí han estat els dos pilars l'estimació i la fe, que m'han aguantat ferma, m'han donat coratge i valentia i crec que han arrelat tan fons en el meu interior que ja ningú ni res m'ho traurà. En un cert sentit és com un abans i un després, ara he descobert dues perles que em donen serenitat, pau,

joia, i crec fermament que abans no era conscient de tenir-les al menys no les havia experimentat...

Per acabar, després de dos anys, puc afirmar que la malaltia m'ha donat vivències autèntiques, la possibilitat de replantejar-me la vida, de despullar-me del superflu per cercar l'essencial, de connectar amb les profunditats de l'interior i també d'experimentar una joia immensa davant de l'estimació i escalf que he rebut.

Dolors Laguna  
Setembre 2018